

Biblioteka
ČAROBNA KNJIGA

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Cassandra Clare
"City of Fallen Angels"

Copyright CITY OF FALLEN ANGELS © 2011
by Cassandra Clare LLC

Copyright © 2015 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Dizajn korica: STARDUST LAB
www.stardust.rs

ISBN 978-86-7702-402-4

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2015.

Kassandra Kler

GRAD PALIH ANĐELA

ČETVRTA KNJIGA SERIJALA
INSTRUMENTI
SMRTI

Preveo
Darko Tuševljaković

**Čarobna
knjiga**

Za Džoša

Sommes-nous les deux livres d'un même ouvrage?

PRVI DEO

ANĐELI UNIŠTENJA

Postoje gnusobe što koračaju u tami; a postoje i anđeli uništenja, što lete obavijeni zastorom neopipljive i nesaznatljive prirode; anđeli koje ne vidimo, ali osećamo njihovu snagu i padamo pod njihovim mačem.

Džeremi Tejlor, Pogrebna propoved

GOSPODAR

„Samo kafu, molim.“

Konobarica je podigla iscrtane obrve. „Ne želite ništa za jelo?“, upitala je. Snažno je naglasila reči, delovala je razočarano.

Sajmona Luisa to nije čudilo; verovatno se nadala napojnici većoj od one koju će dobiti za jednu šolju kafe. Ali nije on kriv što vampiri ne jedu. Ponekad je u restoranima poručivao hranu, čisto da bi drugima delovao normalno, ali utorkom, kasno u noć, kada je *Veselka* bila skoro sasvim prazna, nije se vredelo truditi. „Samo kafu.“

Slegnuvši ramenima, konobarica je uzela njegov plastificirani jelovnik i otišla da prosledi porudžbinu. Sajmon se naslonio na tvrd naslon plastične stolice i obazreo se oko sebe. *Veselka*, restoran brze hrane na uglu Devete ulice i Druge avenije, bila je jedno od njegovih omiljenih mesta na donjem Ist sajdu – stara klopaonica iz kraja, ukrašena crno-belim muralima, u kojoj su vas puštali da sedite po ceo dan, dokle god ste na svakih pola sata poručivali kafu. A služili su i njemu nekad omiljene vegetarijanske piroge i boršč, mada su ti dani prošli.

Bila je sredina oktobra i ukrasi za Noć veštica tek što su bili postavljeni – drmusav znak na kojem je pisalo VEŠTIČJI BORŠČ! i lažni vampir od kartona po imenu Grof Blinjula. Nekada davno, te kičaste praznične dekoracije žestoko su veselile Sajmona i Kleri, ali Grof, sa svojim lažnim očnjacima i crnim ogrtačem, Sajmonu sada nije bio posebno smešan.

Bacio je pogled kroz prozor. Noć je bila živahna i lišće koje je vetar nosio duž Druge avenije delovalo je poput hrpe prosutih konfeta. Neka devojka je koračala ulicom, devojka u kaputu čvrsto svezanom oko struka, dok joj se duga crna kosa vijorila na vetru. Ljudi su se okretali i zagledali je dok je promicala pored njih. I Sajmon je nekad davno odmeravao takve devojke, dokono se pitajući kuda su pošle, s kim će se susresti. Sigurno ne s momcima kao što je on, u to je bio siguran.

Ali ova je baš to uradila. Zvonce iznad ulaza u restoran se oglasilo kad su se vrata otvorila da propuste Izabel Lajtvud. Nasmešila se kad je ugledala Sajmona i prišla mu, skinuvši kaput i prebacivši ga preko naslona stolice pre nego što će sestiti. Ispod kaputa je nosila nešto što bi Kleri nazvala „tipičnom Izabelinom kombinacijom“: usku i kratku somotsku haljinu, mrežaste čarape i čizme. U vrh leve čizme bio je zataknut nož koji je samo Sajmon mogao da vidi; ipak, svi u restoranu su je posmatrali dok se spuštala na stolicu i zabacivala kosu. Šta god da je nosila, Izabel je privlačila pažnju okoline poput vatrometa.

Prelepa Izabel Lajtvud. Kad ju je upoznao, Sajmon je pomislio da ona neće imati vremena za tipove kao što je on. Uglavnom je bio u pravu. Izabel je volela momke koje njeni roditelji nisu odobravali, a to je u njenom svetu podrazumevalo žitelje Podzemnog sveta – vilenjake, vukodlake i vampire. Već dva

meseca je bio oduševljen time što izlaze zajedno, iako se njihova veza uglavnom svodila na retke susrete poput tog. I neizbežno se pitao da li bi te veze bilo da on nije postao vampir i da mu se, u tom trenutku, ceo život nije preokrenuo.

Zatakla je pramen kose iza uha, uz divan osmeh. „Lepo izgledaš.“

Sajmon baci pogled na svoj odraz u izlogu restorana. Otkako su počeli da izlaze, Izabelin uticaj na njegov izgled postao je očigledan. Naterala ga je da dukseve s kapuljačama zameni kožnim jaknama, a patike markiranim čizmama. Koje su, slučajno, koštale po tri stotine dolara. I dalje je nosio karakteristične majice s porukama – na ovoj je pisalo EGZISTENCIJALISTI TO RADE BEZ CILJA – ali njegove farmerke više nisu imale rupe na kolenima i bušne džepove. A i pustio je kosu, tako da mu je sada padala u oči i prekrivala čelo, mada je to bilo pre iz nužde nego zbog Izabel.

Kleri se podsmevala njegovom novom izgledu, ali za Kleri je sve u vezi sa Sajmonovim ljubavnim životom bilo presmešno. Nije mogla da veruje da on ozbiljno izlazi sa Izabel. Naravno, nije mogla da veruje ni da se istovremeno zabavlja s Majom Roberts, njihovom prijateljicom vukodlakom, i to jednako ozbiljno. A nije mogla da veruje ni da Sajmon krije jednu od druge.

Sajmonu nije bilo baš najjasnije kako se to desilo. Maja je volela da svraća kod njega kako bi igrala *iks-boks* – u napuštenoj policijskoj stanici, gde je živeo čopor vukodlaka, nisu ga imali – i tek se tokom treće ili četvrte posete nagnula k njemu i poljubila ga pred odlazak. Svidelo mu se to, i tada je pozvao Kleri da je pita treba li nešto da kaže Izabel. „Prvo proveriti šta se tačno dešava između tebe i Izabel“, odgovorila je Kleri, „a onda joj pomeni.“

Ispostavilo se da je to bio loš savet. Prošlo je mesec dana, a on i dalje nije bio siguran šta se dešava između njega i Izabel, pa je ćutao. I što je vreme više prolazilo, to mu je sve nezgodnije bilo da nešto kaže. Ovako mu je dosad dobro išlo. Izabel i Maja nisu bile neke prijateljice i retko su se sretale. Ali to će se, na njegovu nesreću, ubrzo promeniti. Klerina majka i njen stari prijatelj, Luk, venčavali su se za nekoliko nedelja, i Izabel i Maja su pozvane na venčanje, što je za Sajmona bilo strašnije od pomisli da ga ulicama Njujorka juri razularena banda lovaca na vampire.

„Dakle“, rekla je Izabel, prenuvši ga iz misli, „zašto ovde, a ne kod *Takija*? Tamo bi ti poslužili krv.“

Sajmon se namršti zbog visine njenog tona. Izabel je bila sve samo ne suptilna. Na svu sreću, izgleda da ih niko nije slušao, čak ni konobarica koja se vratila, tresnula šolju kafe pred Sajmona, odmerila Izi i udaljila se ne uzevši njenu porudžbinu.

„Sviđa mi se mesto“, rekao je. „Kleri i ja smo često svraćali ovamo dok je još pohađala časove na Tišu¹. Služe odličan boršč i blinje – to ti je nešto nalik slatkim knedlama od sira – a i otvoreni su celu noć.“

Izabel ga je, međutim, ignorisala. Zurila je u nešto iza njegovih ramena.

„Šta je *ono*?“

Sajmon isprati njen pogled. „To je Grof Blinjula.“

„Grof *Blinjula*?“

Sajmon slegnu ramenima. „Ukras za Noć veštica. Grof Blinjula je za decu. Kao Grof Čokula ili Grof iz *Ulice Sezam*.“

¹ *Tisch School of the Arts* – njujorška visoka škola umetnosti, deo Njujorškog univerziteta. (Prim. prev.)

Iscerio se njenom belom pogledu. „Ma znaš. On uči decu da broje.“²

Izabel je odmahнула glavom. „Postoji televizijska serija u kojoj *vampir* uči decu da broje?“

„Bilo bi ti jasno kad bi videla“, promumlao je Sajmon.

„Za takvu konstrukciju postoji određena mitološka osnova“, rekla je Izabel, počevši odjednom da, po senolovačkom običaju, drži predavanje. „Neke legende tvrde da su vampiri opsednuti brojanjem i da će, prospeš li šaku pirinča pred njih, zastati kako bi prebrojali svako zrno. To je tačno koliko i priča o belom luku, naravno. A i vampire ne treba puštati da podučavaju decu. Vampiri su zastrašujući.“

„Hvala“, rekao je Sajmon. „U pitanju je šala, Izabel. On je Grof. Voli da broji. Razumeš? Šta je Grof pojeo danas, deco? *Jedan* čokoladni keks, *dva* čokoladna keksa, *tri* čokoladna keksa...“

Hladan vazduh je zastrujao restoranom kad su se vrata otvorila i propustila novu mušteriju. Izabel se stresla i posegla za svojim crnim svilenim šalom. „To nije realno.“

„A šta bi ti volela? Šta je Grof pojeo danas, deco? *Jednog* bespomoćnog seljaka, *dva* bespomoćna seljaka, *tri* bespomoćna seljaka...?“

„Pst.“ Izabel je zavezala šal oko vrata i nagnula se, spustivši šaku na Sajmonov zglavak. Njene krupne crne oči odjednom su živnule, onako kako bi živnule kada lovi demone ili razmišlja o lovu na demone. „Pogledaj onamo.“

Sajmon isprati njen pogled. Dvojica muškaraca stajala su pored staklenog pulta u kojem su bili izloženi pekarski proizvodi:

² Neprevodiva igra reči: na engleskom, reč *count* označava imenicu *grof*, ali i glagol *brojati*. (Prim. prev.)

debelo glazirani kolači, poslužavnici sa štrudlama i danskim kroasanima punjenim kremom. Međutim, nisu delovali kao da ih zanima hrana. Obojica su bili niski i bolno mršavi, toliko da su im jagodice štrčale na bezbojnim licima poput oštrica noževa. Obojica su imali slabu, prosedu kosu i bledosive oči, i nosili su sive kapute koji su sezali do poda.

„Pa“, rekla je Izabel, „šta misliš, ko su ovi?“

Sajmon začkilji ka njima. Obojica su uzvratili šupljim pogledom, očima koje nisu imale trepavice. „Izgedaju kao neki zli baštenski patuljci.“

„To su ljudski podanici“, prosiktala je Izabel. „Pripadaju vampiru.“

„Kad kažeš 'pripadaju'...“

Nestrpljivo je otpuhнула. „Tako mi Anđela, znaš li ti išta o svojoj vrsti? Da li uopšte znaš kako nastaju vampiri?“

„Pa, kad se mama vampir i tata vampir mnogo vole...“

Izabel mu se izbeči. „Dobro, jasno ti je da vampirima nije potreban seks kako bi se reprodukovali, ali kladim se da zapravo ne znaš kako to funkcioniše.“

„E baš znam“, rekao je Sajmon. „Postao sam vampir zato što sam popio malo Rafaelove krvi pre nego što sam umro. Ispijanje krvi plus smrt jednako vampir.“

„Ne baš“, odvrati Izabel. „Ti si vampir zato što si pio Rafaelovu krv, posle čega su te ugrizli drugi vampiri, pa si *onda* umro. Negde tokom procesa, neko te mora ugristi.“

„Zašto?“

„Vampiriska pljuvačka ima... određene osobine. Nosi moć preobraženja.“

„Bljak“, rekao je Sajmon.

„Nemoj ti meni 'bljak'. Ti si taj što poseduje magičnu pljuvačku. Vampiri drže ljude uza se i hrane se njima kad im ponestane krvi – to im dođe kao automat za slatkiše na dve noge.“ U Izinom glasu osećalo se gađenje. „Rekao bi čovek da će od stalnog gubitka krvi oslabiti, ali vampirska pljuvačka ima i moć isceljenja. Povećava broj crvenih krvnih zrnaca, tako da ih čini snažnijima i zdravijima, a i produžava im život. Zbog toga nije protivzakonito da se vampiri hrane ljudima. To ih zapravo ne boli. Naravno, povremeno se dešava da vampir poželi nešto više od obroka, poželi podanika – tada počne da hrani čoveka kojeg je ugrizao malim dozama vampirske krvi, tek da ga održava mirnog i u sprezi s gospodarom. Podanici obožavaju svoje gospodare i vole da im služe. Žele samo da budu blizu njih. Takav si i ti bio kad si se vratio u *Dumont*. Privukao te je vampir čiju si krv probao.“

„Rafael“, rekao je Sajmon suvo. „Budi uverena da ovih dana baš ne izgaram od želje da budem pored njega.“

„Želja prestaje kad se sasvim preobraziš u vampira. Samo podanici obožavaju svoje gospodare i ne mogu ih odbiti. Zar ne vidiš? Kad si se vratio u *Dumont*, Rafaelov klan ti je posisao krv i ti si umro, a onda si postao vampir. Ali da te nisu ostavili praznog, da su ti dali malo vampirske krvi, na kraju bi postao jedan od podanika.“

„Sve je to veoma zanimljivo“, kazao je Sajmon, „ali ne objašnjava zašto ova dvojica zure u nas.“

Izabel virnu k njima. „Zure u *tebe*. Možda im je gospodar umro, pa sad traže novog vampira koji će ih posedovati. Mogao bi da stekneš ljubimce.“ Iscerila se.

„Ili“, rekao je Sajmon, „samo žele porciju krompirića.“